

Яковлев І.В.

«ЧОРНИЙ ХРЕСТ»

ЗБІРКА ПОЕЗІЙ

Одеса 2023

УДК 821.161.1(477)– 1

ББК 84(4Ук=Р)7-5

Я

Яковлев І. В.

Я «Чорний Хрест» : Збірка поезій / І.В. Яковлев. – Одеса : Астропринт, 2023. – 160 с.

ISBN 978-966-927-181-5

анотация

УДК 821.161.1(477)– 1

ББК 84(4Ук=Р)7-5

ISBN 978-966-927-181-5

© Яковлев І.В., Одеса 2023.

Передмова

Збірка присвячена річниці героїчному протистоянню українського народу супроти військ агресора.

* * *

На похоронах героя.
В одному селі,
На краю нашої землі,
Де степ стоїть стіною.
З усіх хатів зійшло
Із тисячу голів,
Йшли ми тісним
Строєм.
Були солдати,
Був і поп,
Що гімн вітчизни
Заспівав.

Дув вітер, лились сльози,
Я палив, а хтось ридав.
Солдати гроб несли,
Кричала мати,

Страшне горе.
Мій друг промову мовив,
Хтось на камеру знімав,
Хтось відверто веселився,
Від сміху дівчини,
Я скривився.
Героям слава!!
З двадцять раз лунало.
Герой в землі!
Героя вже не стало!

* * *

Командир віддавши честь,
Перед вбитой горем мати,
Що на похоронах її дитяти.
Промовив, дякую тобі, за те,
що син твій став героєм.
Нехай ми стоїмо в строї,
А він лежить в гробу.

* * *

В останній шлях,
Солдата проводжали.
Знайомі плакали й ридали,
А Мати й молода вдова.
Що вірили до цього дня,
Мов вижив він,
нехай в полоні.
Та повернеться живим.
Але не трапалося того
Він був убитий на війні.

* * *

За що ти Каїн брата вбивши,
Прийшов до мене на поклон.
Ти кров пролив чоло розбивши,
Ти не побачиш батьків трон.
Ти будеш проклятий на віки вічні,
І рід твоїх дітей з тобою піде.
Ніде покою не знайдете,
Хоч землю всю обійдете.
І будете ви так страждати,
Шукати сенс свого життя.
Так знай ти Каїн син Адама,
Твого життя, сенс, то каяття.

* * *

Зіграти з смертю закортіло,
Він викликав її на бій.
За стіл з фігурами ті сіли,
І розпочався їх двобій.
Одна фігура рік життя,
А мат то смерть, або безсмертя.
Ну а якщо буде нічя,
То смерть за програш свій вважає,
За дві хвилини гри він втратив,
Три фігури, посиділи волоски,
Бадьорість зникла з його натури.
Він робить шах, вона біжить,
Він б'є її коня і рік вертає.
Її король біжить, її король тікає.
Він бачить шанс здобути перемогу,
І втратив пильність поспіша,

Щоб стати рівним богу.
Проте це був лише гамбіт,
Вона його зловила.
Зробивши ще один лиш хід,
Противника згубила.

* * *

Ти спиш!?
Прокидайся нам пора!
Хутчіш вставай же
Брате!
Поспиш як скінчиться війна.
Ти спиш! Ну годі спати!
Брате!
Ти що.. розплющуй очі
Прокинься, чуєш брате.
Та ти не спиш.
Тебе нема.

* * *

Не дивись в минуле,
Там одна брехня,
Суцільна.

І не має значення чия,
Минуле річ то не
Доцільна.

Не має значення вона.
Живи сьогодні,
Та дивись в майбутнє.
Будуй свій новий світ.
І тоді всім добре буде,
Тоді і будемо
в мирі жити.

* * *

Вона поїхала в Європу,
Коли прийшла сюди війна.
Він залишився вдома,
І доля там була сумна.
Вона знайшла собі другого,
Їй нарешті випав сектор приз.
Він дізнавшись про другого,
З будівлі пригнув прямо в низ.

* * *

Сяє відблиск смерті зброї,
В нічній холодній тьмі.
С тобою нас лишилось двоє,
На залитій кров'ю цій землі.
Один із нас тепер загине,
Піде до бога в інший світ.
Другий ще трохи буде жити,
Побачить сонця перший світ.
Та проживе він не багато,
На те вона війна.
Що тут повинні помирати,
З усіх боків, така тут гра.

* * *

Нехай летять ракети,
Лютує ворог на планеті.
Нехай творити хоче зло,
Ми відсвяткуємо Різдво.

Нехай в п'їтьмі сидить країна,
Нехай тепла нема й води.
Ще трішки й ворог згине,
Піде туди де кораблі.

Ми вдячні богу за той вибір,
Який на долю нашу випав.
Постати проти злой орди,
Що йде з Москви від сатани.

Запалимо вогонь єднання,
Разом, ми переможемо зло.
І світло від цього багаття,
Розірве ворогу чоло.

* * *

На цвинтарі, в суцільній темряві
весни,

Ридає бідна, стара мати.

Тут поховані її сини, солдати.

Вона благала їх не йти на фронт,

Молила бога, вір'я в нього.

Та трапилось все те на зло,

На зло всьому людському.

Загинув старший у бою,

Молодший згинув при ударі.

Лежать в землі, синів тіла

А мати їх рида, рида.

Покою більше не пізнає.

* * *

Палає полум'ям будинок,
А в ньому там кричить
Родина.

Засяє по весні барвінок,
Та душу не спасе те каяття,
Московського бурята,
Що мав чорта за свата,
А тещей була сатана.
Цей виродок пригожий,
І так на людей не схожий.
Творив він дике люте зло,
І все тому що Путін цар його.

* * *

Я хочу сина,
І великий дім.
Ти господиней,
Будеш в нім.
Ми проживем,
З тобою літа.
Наповнені добром
Й тепла.
Моєю будеш?
Скажи, да?
Вона лиш радісно
Кивала.
Так створена була сім'я,
Прийшла війна,
Нема вже тата.
Рида самотня мати,
Під плач малого
Немовля.

* * *

Війна прийшла до нас до дому,
Вона прийшла та не одна.
З собою привела підмогу,
Прийшли і зло і голод,
І п'ятьма,
що смертю зветься,
Вже віка.

* * *

Чотири вершники прийшли,
На мою рідну Україну.
Їх послали нам вітри,
В кінці минулої зими.
Хотіли ті творити суд,
Життя позбавить,
Чесний люд.
Зморити голодом,
В пільмі і холодом,
В війні із лютим ворогом,
Хотіти щоб світ життя
Погас.
Та здатись, то не про нас.
Ми дали відсічь,
Дали бій.
Ми смерті виклик дали,
Пішли вітрам на перекір.
Ми волю в долі здобували.

* * *

Набридло смерті смертю бути,
Схотіла в полі душі посадить.

А із поля зійдуть люди,
Та під сонцем будуть жить.

Вона стала їх саджати,
Як раніше всі в землі,
проросли ті колоски.

Мертві ті повоскрешали,
Смерть ще більше стала сіять.

Душі в землю все клала,
Зерна все проростали,
І пішла землею хвала.

Славній смерті, що вертає,
Нею вбитих всіх людей.

Із землі повстали й Юлій Цезар
Й Авель, тут й індійці й папуаси

І фашистів ціла тьма.
Всі повстали в одно часі,
Душ у смерті більш нема.
Та відбулось горе страшне,
Бо людей на світі море,
Ну а місьць для них нема.
А без смерті їм не вмерти,
Всі безсмертні на землі,
Вони й раді одне одного подерти,
З світу зжити як тоді.
Пропада від них природа,
Люд все нищить на шляху.
Всіх тварин рослин і риб,
Поїдають в одну мить.
Схаменулась смерть,
Взялась знову за роботу.
І давай вона косить.

Душ мільярди забира,
Знову бідкаються люди,
Що прийшли її жнива.

* * *

Кровавий дощ іде вже рік,
Він наповнив сотні рік.
Своєю червоною водою,
В крові уся земля
Вмира.
Та вірю я,
Настане день
І сонця світ
Прогонне кляті хмари
Забудем чвари.

* * *

Спалити, вбити, чи втопити,
Що з ним робити.
Одне нам ясно,
Він не буде жити.
Бо помста буде,
Буде суд.
За те що він творив.
Весною, своєю сплатить
Головою.

* * *

Крилатий янгол,
Дівчина в спідниці.
Спустилась з неба,
На диво птиці.
Вийшла з гвинтокрила,
І пішла по полю.
Полю бою, полю болю,
Де лежало двоє,
Ще живих солдат.
З поміж тисяч трупів,
Їх лишилось двоє,
Лютих ворогів.
Янгол у спідниці,
Мовив трохи згодом.
Повертайтеся додому,
Кінчилась війна.

Янгол полетів на небо,
А двом солдатам,
Вже нічого не треба,
В них немає дому,
Друзів вже нема.
І хто зна як далі жити,
Коли й ворога нема.

* * *

Спекотний день іде на спад,
А дівчина ридає гірко.
Пішов з життя її солдат,
Що обіцяв кохати вічно.

* * *

Загинула людина.

Тіло, он лежить.

Пройдуть роки,

І з часоплином,

Забудуть чвари,

Вожаки.

Та, ось, загинула

Людина.

За що, про що,

Її тут в чом провина.

Чи не така, як всі,

Вона у господи дитина.

Чому вона, чому не ті,

Ті сучі діти,

Що зло прийшли творити.

Чому вона я вас питаю,

Я вас до суду закликаю.
Скажіть мені чому вона!
Чому не ті, хто зраджує країну,
Хто краде нагло у своїх,
Хто не любить батьківщину,
І підійма святе на сміх.
Чому не вбили тут мажора,
Що на авто когось зіб'є.
Чому не застрелили вора,
Що все життя чуже бере.
Не вбили сина депутата,
Чи навіть краще його тата.
А вбили ту просту людину,
Що зла в житті зробити,
Не могла.
Вона хотіла жити на Україні
Та її в живих нема.

* * *

Забив останній цвях,
В гробу лежить
Дитина.

Хай орки згинуть,
Хай згине та скотина,
Що зробила з нею зло,
Що спаплюжила це тіло,
І прострелила чоло.

* * *

Щодня нова тут тризна,
Щодня новенький гроб,
Щодня одна і та же пісня,
Щодня один і той же поп,
Щодня кричать, що слава,
Щодня ховають молодих,
Щодня стріляють з права,
Щодня ридають матері,
Щодня така ось справа,
Твориться на моїй землі.

* * *

Кричить дитина,
Її померла мати.
І батько загинув,
Як прийшла війна.

Кричить дитина,
Вона реве, та плаче,
Бо доля в неї вже
Сумна.

* * *

Приснився страшний сон,
В ньому люд людський вже згинув.
Не лишилось нікого,
Стоять спустілі, спалені міста.
Тіла вже згнили,
Та лежать під снігом.
Нещодавно, тут була війна,
Пропали всі, навічно.
Чорніє небо й сонця вже нема.

* * *

Мій перший бій,
Зненацька розпочався.
Ми зайшли в село,
Почало щось, десь
Взриватися, побагровіло
Моє чоло.
Момент і я біжу за братом,
І ще момент кидаю я гранату.
Там хтось кричить,
А хтось стріля.
По руках стікає кров,
Мене латають на ходу.
Та я іти на смерть готов,
Здолати ворога я йду.

* * *

Відірвало хлопцю руку,
Та й загинув він тоді.
Не врятувало хлопця чудо,
Він вмер один на самоті.
Хотів би він усе згадати,
Як це буває у кіно.
Та в той момент він,
Міг лише страждати.
Схолодніло його чоло.

* * *

Закордон утік,
Не суджу тебе.
До такого я звик,
Час твій прийде.
Бог розсудить нас,
Як треба буде.
Ми воюєм за вас,
А ви тікаєте, люди.

* * *

Ми вдячні матері героя,
За те що сина нам дала.
І хоч загинула її дитина,
Країна вистояти змогла.

* * *

Шмат хліба на стакані,
Прості без пафосні слова.
Ми зібрались тут в останнє,
І в цьом причина,
Смерть твоя.

* * *

Чорний хрест,
Стоїть у полі.
Тридцять шість,
Вбитих долей.
Під хрестом,
Тепер лежать.

Чорний хрест,
Над братською
Могилою.
Під яким страшні
Тіла.
Він у полі тут єдиний,
Та не скінчилася війна.

* * *

Герой не вмер,
Він заплющив,
Просто очі.

Лиш сльози лють
По ньому очі ті дівочі,
Що так чекали ще його.
Що вірили до останньої миті,
Він прийде і буде на душі
Тепло.

* * *

Цілую в лоб,
Те мертве тіло.
Що було вбите,
Ні за що.
Що так могло,
Любити жити.
Та ось пропало,
Все пройшло.
В грудях моїх,
Одна ненависть.
Там палає,
І горить.
Не знати ворогам
Жалість,
Не жити ворогам
Не жить.

* * *

Орда пішла на штурм,
Та толку з неї мало,
Її розбили в пух і прах.
Орда пішла куди її
Послали,
А послали її на х..

* * *

Музикант що втратив слух,
Від розриву гранати.
Від розпачу що не зможе,
Більше грати.
В наступному бою,
Не чуючи нічого.
Пішов в атаку сам,
З гранаткою в руках.
Дібравшись до окопів,
Побачив в очах страх.
Вони йому ще щось кричали,
Та музика їх не чув.
Всі вони будуть ще страждати,
Хто був без ніг, а хто без рук.

* * *

Пролилась кров сьогодні з ранку,
Коли сім'я зібралась до сніданку.
Почула гул ракет й роботу ППО,
Рекету збили, вона впала,
Дитину вбили.
Вся сім'я
Ридала.

* * *

Жахливий час,
На наших землях.
Куди ведуть нас ті вожді,
Що владу силою захопивши.
Тепер вважають,
що вони царі.
У нас війна іде між ними,
Страждає чесний люд.
Чийсь син загине,
Та царські діти,
Тут не мруть.

* * *

Прийшов бог лютий,
Клятий місяць,
Смерті син.
Прийшов до нас з війною,
Прийшов він не один.
Він зло приніс в долонях,
І подих смерті завива.
На просторах вільного народу,
від Дніпра до сонця сходу,
Лютує лютий смерті бог.
Орду веде з собою,
Скаженіє люта та орда,
І вся Вона потворна,
Людей в орді нема.
Той сіє по землі лиш смерть,
Не взійдуть смерті зерна,
Проте повстануть проти них,
Всі ті хто має добре серце.

* * *

І вип'є кров іуда,
Кров вбитого хреста.
Не трапиться сьогодні дива,
Не воскресне пробита голова.
Всіх хто за хрестом пішов піймали,
І допит з ними провели.
Активних, на людях, розп'яли.
Хай трупи їх візьмуть гріхи.
Всіх інших, до дому відпустили,
Хай поки ще живуть.
Вони божились, що не грішили,
І що у всьому винен темний дух.

* * *

Біси вилізли з землі?
Да годі!
Біси вилізли з Росії!
Де жили там в багні,
Мов ті скоти, чи навіть
Свині.
Ці біси не страшні,
Вони тупі.
В них розуму немає,
Від того вже віка,
Країна їхня пропадає.

* * *

Стоїть в сльозах
Дружина
Її коханий ось
Загинув
Мале дитя чека
На тата
Та він не прийде
Більше в хату

* * *

В кімнаті закрився ветеран,
Дістав свій іменний наган.
Направив дуло до висків,
Лунає постріл мов той грім.
Та ні, не вбив себе, скалічив.
Калікою став на все життя,
Хотів втекти від каяття.
Проте своєю власною рукою,
Курок нажав,
себе обрік він на віка

* * *

Заплющив очі, стою у стінки,
Думки літають десь,
Я тут.

Ще мить і ангели візьмуть,
Мою щасливу душу.
Я Буду рад, що цей
кошмар скінчився.

Мені здається,
Що нога болить,
Та боже,
Це така дрібниця.
Мене вже зараз,
Можуть вбить.
Лунає постріл,
Я стрибнув від страху,
Та я стою на двох.
А мій сусід лежить,

Він мав вдома,
Велику птаху,
В голові мої майорить.
Не встиг я схаменутися,
Як знову постріл,
Знову труп.
Мені вже страшно,
І я очі шукаю у людей
Навкруг.
І ще один і тіло пада,
І ще один,
Лишивсь лиш я.
Лунає голос капітана.
Хочешь жить!?
Етих схорони!
И иди своей дорогой,
Но не зустрічайся на пути.

* * *

Данила схоронила,
Його дружина вже вдова.
І мати молодого сина,
Який, з рання життя
Вже сирота.

* * *

На дворі ніч,
Палає свіч.
Вона одна несе нам світло,
Кругом пільма,
І це огидно.
У тьмі й думки темніють,
І зерна тьми,
в душі прозріють.
Невдовзі люд почне,
Вбивати.
Самі себе як вороги
Всі будемо страждати,
Роки, роки, роки.

* * *

Не хай не піду я до раю,
Та я тебе не відпущу.
С тобою в полум'ї згораю,
Тебе у пекло заберу.
До тебе йшов я кілометри,
В розритій бомбами землі.
Тебе я вб'ю, і навіть в пеклі,
Тебе, зможу я знайти.

* * *

Петро відкрив свої ворота,
І в рай пішли усі чорти.
Пішла та адська піхота,
Яку створили сили тьми.
Вся нечисть світу тут зібралась,
Позаду йшов сам сатана.
Ворота раю розривались,
Петро зробив це не дарма.
Він був такий же як іуда,
І бога тричі продавав.
Проте для нього було чудо,
Бо Бог його Петра кохав.
Закривши очі на ту зраду,
Бог дав Петру останній шанс.
Сторожити вічно браму,
До дому божого в раю.

Петро служив як хоче Бог,
Про те набридло і Петрові,
Всю вічність бути лиш,
Рабом його любові.

* * *

Пиши мені, прохала мати,
Відправлявши сина в стрій.
Пишайся мною, ти героя мати.
Я б'ю ворога прям в ціль.
Пройшло два дні,
Отримала листа.
Ваш син загинув,
Були там слова.

* * *

Херсонський друже,
Чи не дуже втомилась ти,
Під час війни, що рік триває,
Кінця свого вона не знає.

А лиха доленька твоя,
Тебе по світу повела.

Небога, сирота, в тривогах,
Жахи ти бачила війни,
Проте, пізнала і чи мало
Доброти.

Об'їздила наш дивний край,
Була в Одесі, Львові і столиці,
Немов, ті перелітні птиці.
Мені ти з ними дуже схожа,
Ти гарна, друже, ти погожа,
Тебе чека щасливий шлях.

І в том шляху здійсняться мрії
Ти дійдеш до своєї цілі.
А ворог твій пізнає крах.

* * *

Запалю я свічку в храмі,
Пом'яну я друга.
Біля свічки я згадаю
Як рубали дуба.
Як ходили до дівчат,
Грали з ним ми в карти.
Як пішов він до солдат,
Не хотів за ґрати.
Як прийшла тоді війна,
Друга мого вбили.
І на місті того дуба,
Його схоронили.

* * *

Протягнута рука,
Сліпого ветерана.
Очей нема,
Одна страшенна рана.
Він не один стоїть,
Кругом каліки.
Вони життям побиті,
Хоч з виду зовсім діти.

* * *

На небі повний місяць,
Палю в окопі, я в строю.
Мені вдалося не загинуть,
Хоч за батьківщину я помру.
Нема зі мною тих солдатів,
Що були тут ще до війни.
Вони повинні вже лежати,
В серій землі, і бачить сні.

* * *

Ми змінним світ,
Його культуру.
Традиції, духовність,
Цінності його.
Ми перевернем,
Суть та зміним слово.
Ми в світі сієм тільки
Зло.

Спаплюжим вічне,
Зміним орієнтири,
Щоб не могли ви
Відлічити де є добро,
А де є зло.

* * *

М'ясник, що різав м'ясо
Все своє життя.
Пішов служити злу.
Та не мавши каяття,
У військо кляте записався.
І славу він собі здобув,
Найогиднішої потвори,
Що трупів залишила гори.
По тим стежкам,
Де військо темне йшло,
Коли, заходили в село,
Чи хутір, чи містечко.
Він, скажений генерал,
Творив свій суд.
Та нікого не стріляв,
Його тисак для нього,

Ліпша зброя.
Якою він рубав тіла.

* * *

Інквізитор Що був колись попом,
Творив свій суд мечем,
І карав він зло,
Що в дім його прийшло.
За віру за Христа за люд,
Він бився з ворогом в бою,
А потім вів він божий суд.
З мечем в руках дав він шанс,
Предводителям орди.
Та ще ні хто не вистояв,
Супроти захисника землі.

* * *

Мій рід
Що ще від Кия йде,
Прожив свої віка,
В війні на цій землі,
Пролив він ріки крові,
Нестомно нища ворогів.
Вороги то все потвори,
Що лізуть із усіх боків,
Він турків бив, і бив османів,
Поляків-ляхів, латишів,
Ординців, німців і циганів,
Він бив жидів і москалів.
Мій рід господар України,
З покон віків той руської землі.
Що заснована була Києм,
І не скориться вона Москві.

* * *

Колобок із казки виліз,
І в каску воїна заліз.
Котивсь він полем,
Та бачить ворог,
З заячою губою,
Хотів створити людям зло.
Він зайця вбив своєю,
Головою, в бою поранив
Він чоло.
Котився далі,
Зустрівши зграю
Потвор-вовків.
Та кинув в ворогів
Гранату,
Розірвавши їх на
тисячу шматків.

Зустрів він на своєму шляху
Ведмедя,
То був поважний генерал,
Що чесний люд живьем жував.
Герой наш спалив його барлогу,
Разом з ним, доки той все кликав
На підмогу.
Лиш хитрий лис, що зрозумівши
Не треба ворога дразнить.
Зумів трішки притворившись,
На колобковій мові говорить.
Герой зрадив, зустрівши тут рудого,
Привіт мій брате, брате мій.
Та щастя те було не довге.
В притул поціли лис,
І прямо в ціль.

Мораль тут,
Друже мій, проста.
Не сприймай за брата
Свого ворога.

* * *

Букет червоних квітів
Кладу до гробу я твого
Ти друже мій загинув
Душа твоя пішла на дно

* * *

Хаос прийде,
Порядок паде.
Знищить бувале,
Своє возведе.
Бідними стануть
Багаті.
Святих замажуть,
У прокляті.
Сонце засяє зеленим,
Місяць розірве у небі.
Батько піде із дому,
Знайомий ввійде до трону
Хаос не край цього світу,
Хаос кращий бога витвір.

* * *

Дарма прийшов,
Дурненький хлопчик.
Ти воюєш як горобчик,
Супроти сокола старого.
На що здалась тобі війна,
Сидів би вдома, жив би довго.
А так хлопчина жде тебе земля.

* * *

Дивись но сокіл в небі кружить,
Чекає він на свій обід.
По комусь наречена тужить,
А той переходить річку в бід,
Його помітив лютий ворог.
Пішла по розвідці стрільба,
Десь там промовить ворон,
Доїдаючи тіла.

* * *

Ключ до раю він тримав
В руках,
Почувши слово помираю,
Окутав серце страх.
Мін так чекав цієї миті,
Він так хотів її знайти,
Знайшовши, їй лишилось
Жити, хвилини дві
Чи може три.

* * *

О боже як це може бути,
За що ти нас тут покарав.
За що дозволив клятій люті,
Зло коїти отім скотам.
За що творець небес,
Не захистив дітей своїх.
Чи зробили ви провину,
Чи може скоїли ми гріх.

* * *

Іван з Іваном
На смерть бились,
Друг друга вбили
В тім бою.

Та душі їх там розділились,
Один у пеклі, другий в раю.

Хто перший ніж дістав,
Попає у пекло.

І вічність там він нехай горить.

А наш квиток дістав на небо.

І з Богом буде вічно жить.

* * *

На зміну шляху шлях,
За ним нова дорога.
Стежина в гори чи луги,
Ти йди чарівна ти небога.
Життя твоє суцільнії шляхи,
Я радий був тебе зустрівши.
З тобою трішечки пройтись,
Тебе чекають нові цілі,
Я вірю в те що ти злетиш.
Засяєш на своїх дорогах,
Осяєш ти чужі шляхи.
Прошу тебе небога,
Продовжуй
Просто йди.

* * *

Від серця до сонця долоні
піднімемо,
Від серця до сонця вітаймо його.
Засяє від того небес божество,
І вмить подарує народу земному,
Свою любов, своє тепло.

* * *

На свято дивне Миколая,
Я вам відверто побажаю,
Щоб припинилося це зло.
Досить вже творити лихо,
Воно нам всім набридло,
Ми бачить хочемо добро.

* * *

Я не збираюсь помирати,
Казав єдиний син,
в останню мить.
В ту ніч ридала мати,
Я піду служити,
Як пішов, мій ліпший друг,
Бо не можу не тужити,
Страшне, коїться навкруг.
Я, не збираюсь помирати,
Я повернусь, створю сім'ю,
Ти бабусею станеш, мати.
Знаєш, як тебе люблю.
Та невдовзі, він загинув.
Він програв із танком бій.
Під березою лежить тіло.
І лунає вовчий вій.

* * *

Повстав південний степ,
Повстали ті простори,
Що диким полем увійшли
В віка.

На землі, ці прийшли потвори,
Не люди, а скоти, орда.
Повстав народ єдиний,
Моєї, священної землі,
Нехай мільйони згинуть,
Та врешті, залишаться і ті,
Що побудують Україну,
В залитій кров'ю, цій землі.

* * *

Палає степ, горять простори,
І кров тече у чорне море,
Дніпровський берег омива.
Горять ліса, летять ракети,
І САТАНА в своїй кареті,
Поспішає, вже на бал.
Загинули сини вітчизни,
Не відсвяткують,
по ним тризни.
Дружини їх пішли в полон,
Зійшов антихрист,
На свій трон.

* * *

Супроти тебе сто тебе супроти,
А ти все ж собою будь.
Твори-палай, ти доти,
Про інших ти забудь.
Наперекір усім вітрам,
Що змінюють шляхи,
Ти йди не по чужим слідам,
А власним шляхом йди.

* * *

Засяє сонце,
Над нашим краєм.
Вітри наповнять
Паруса.
Країна моя процвітає,
І на траві блистить роса.
Ми будемо міцно,
Тут стояти.
Країну рідну берегти.
Ворогам, нас не подолати,
Бо дують вільні тут вітри.

* * *

Да розплющуй брате очі,
Подивись, прекрасний світ.
Добрі люди, золоте колосся,
Бджолиний гул, травневий цвіт.
У коханої блистить волосся,
Дитячій сміх луна.
Цей край то рай.
З якого бог не вигнав
Єву та Адама.
Бог все проща.
Живи, радій, що серце б'ється,
Цінуй прекрасну мить життя.

* * *

Повстань,
Візьми сокиру,
Ярмо із шиї скинь.
Скажи собі,
Що краще загину,
Чим буду жити у п'їтьмі.
Повстань народ.
Відчуй свободу.
Пролий, ворожу,
Кляту кров.
Відчуй ту божью вроду,
Що в світі зветься,
Як Любов.

* * *

Чудотворець Миколай,
Наш край святий оберігай,
Від зла кривавого тирана,
Від кримлівського шайтана.

Його ординців ціла тьма,
Прийшла зробити рану,
З якої вийде сама тьма.

Властитель неба над тим містом,
Що назване на честь тебе,
Ти чудотворець Миколай.
Твори дива рукою міцно,
Орду карай, рятуй наш край.
Молитву тобі шлють всі люди,
Що вірять з святістю тобі.

Ми знаєм що, добро нам буде,
Ти не залишиш нас на самоті.

* * *

В кривавом тані наше військо,
Розгромить прокляту орду.
Замайорить у небі чистому,
Наш прапор, знак добру.
Країна наша знов повстане,
Повстане проти кривди, зла.
Я вірю, скоро час настане,
Буде знищен САТАНА.

* * *

Повстаньмо браття за вкраїну,
Підемо дружньо в смертний бій,
І хай там кожен з нас загине,
Та не підемо на поклін.
Не будемо гнути вільні спини,
На радість клятим псам,
Ми всі поляжемо в Україні.
Вона ж і буде нам могилою,
На віки довгої зими.

* * *

Не раб, не цар, а просто люд,
Що поважає чесний труд,
Шанує батька й мати,
Вміє, любить, працювати.
Простий народ, що бога має,
Боронить сміло вітчим дім,
Народу славному оцьому,
Я низько, низько б'ю уклін.

* * *

Ти Каїн брате.
    Ти Іуда,
Ти Брут мій брате,
    Злодій ти.
    Ти вбивця,
Проклята людина.
    Наш ти народ,
    Би погубив.
Ти кажеш брате,
    Що ми браття,
    Один народ,
    Історія одна.
    І ради цього,
    Ти з завзяттям,
Руйнуєш братскії.
    Міста.

* * *

Згорить у полум'ї тварина,
Що коїла сьогодні зло.
Не воскресне труп дитини,
Не заживе розбите батькове чоло.
Більш не буде посміхатись мати,
Родина згинула в ту мить,
Як почали стріляти гради.
І смертний крик в їх дім проник.

* * *

За що, прийшли ви сучі діти,
Вкінці минулої зими,
Вам би в барлогах там сидіти,
В своїй безмежній чорноті,
В болотах і лісах вам жити,
І пити кров на самоті.

* * *

У Кирила були крила,
Та тепер, його жде могила.
Сам Кирило міг літати,
Мрій багато мів він мати,
Він творити міг дива.
Та пришла в наш дім війна,
І Кирило син вітчизни.
В той же час змахнув двома,
І залишивши дружину,
Із малечою, трьома.
Сам поринув в віхря бурі,
З неба кинувся у бій.
Він один не знавши страху,
Запалював серця в других.

Наш Кирило, мавши крила,
Полюбляв робить обліт,
І одного разу в небі,
Йому стрітився шахід,
Він його руками знищив,
Повернувшись до землі,
Оплески почув від солдатскої
Братні.

Якось раз на дикім полі,
В хлопців наших летів фугас,
А Кирило їх розправив,
І солдатів своїх спас.
І таких Кирил крилатих,
Кожен перший в цьому строю,
Кожен воїн там завзятий,
Бо боронить землю цю.

* * *

- Україна переможе!!!

- може!

- може так? Чи, може ні!?

Боже! а чи може, Боже, вона

Здолати те, що в ній сидить.

Адже сама собі ворожа, Боже,

Сама від себе боронить,

Сама себе в кайдани в'яже,

Себе катує, розрива.

Як Україна переможе, Боже!?

Коли скінчиться війна!

* * *

Туман зійшов,
Шмат хліба на багаті.
Ковток води, цигарка,
Поруч названі брати.
За нами церква,
Там розп'яття.
За ним, нові,
могли та хрести.

* * *

Порвіть кайдани,
Шевченко вам же говорив,
Та ви не правильно сприймали,
Те слово сказане, ще Ним.
Кайдани, ваші, мовні узи.
Що в голові сидять віка.
Від них позбавтесь, друзі.
Інакше жде вас всіх біда.

* * *

Дай боже нам міцної волі,
Дай сили йти на смертний бій.
Дай стійкості відстоювати долю,
І не йти до чорта на уклін.
Дай боже справедливості народу,
Що тут віками жив в труді.
Ми цінним боже, лиш свободу,
І це підтвердять праотці.

* * *

Князь напав на князя,
І розпочалася війна,
Таке у нас триває,
Віка, віка, віка.
Князь напав на князя,
Забрати землю хтів.
Повів народ дурманний,
В чужинний край, він на убій.

* * *

Тиран кримлівський,
Кат, диктатор,
Злодій кривавий,
Сатана.

Тебе у пеклі жде багаття,
На тобі, вся вина.

* * *

Закохавшись в рідну мову,
Я зрозумів це у цінний дар.
Що богом даний був народу,
За стійку відданість корням.

* * *

Немов зоря у чорнім небі,
Горить твоя ясна душа.
Вона єдина на планеті,
Не знає покою, ні сна.
Душа горить країни милой,
І бачу я її у сні.
Вона прекрасна мов
Багаття, і гріють нас
Її пісні.

* * *

Розпочни і піде діло,
Дорога стелиться в ту мить,
Як починає душа з тілом,
В танці яросно кружить.

Зроби хоч Крок,
І стежка піде,
Тебе в дорогу поведе,
Ти розпочни і діло
Дійде,
І результат тоді буде.

* * *

Солдат в палаті спать не може,
Йому мерещиться той бій.
В який він вже ввійти не зможе,
Щоб пережити в ньому біль.
У том бою загинуло багато,
Могутніх воїнів землі.
Та він залишився стояти,
І не поліг на чужині.

* * *

Кружляє коршун,
Душа його чорна,
На здобич він чека
Із висока.

Лунає постріл,
І ось він летить
Стрілою.

Щоб насолодитись,
Розбитою головою.

* * *

Вони кати,
Така у них природа.
В душі живе там,
Вічна тьма.
Вони говорять,
В них свобода.
Можливо й є,
Та мізків в них нема.

* * *

Любіть своє,
Своє кохайте.
Цініть що маєте,
В цю мить.
Один другого,
Поважайте.
І будете,
Ви
В мирі жить.

* * *

Наша солов'їна мова,
То мова воїнів святих.
Що здобували право
Кров'ю.
Що дали змогу людям
Жити.
Шануйте, браття рідну
Мову.
Вона у нас така одна,
Вона багатство для
Народу.
Вона і є його душа.

* * *

Пролилась кров,
Повстали за свободу.
В огні горить душа народу,
Що спокін віків не виносив оков.
Тому така у нас щаслива доля,
Загинути ліпше,
ніж бути тут рабом.

* * *

Майорів рідний прапор,
Що над могилою солдат.
На могилі плаче тато,
Син не повернеться назад.

* * *

Лунає крик, людей в Херсоні,
Їх всіх женуть на перегон.

Вони як скот в собачій долі,
А ворог близько, і полон.

Лунає крик, когось паплюжать,
Солдат там дівчину вбива.

Лунає крик, когось там душать,
І забирають закромма.

Такі часи лихі настали,
Немає правди на землі.

Кого могли, того продали,
А інших в землю зберегли.

* * *

Прокинься брате,
Берись за зброю.
Іди загинь один
В строю.

На нашу прикру,
Хмуру долю.
Лунає вистріл,
Десь в гаю.

І куля вабиться
Не стане.

В ту мить і прилетить.
І серце битись перестане,
Переді мною,
Тіло,
Братове лежить.

* * *

Копай окоп, глибчіш копай,

Він врятує твою душу.

І коли попадеш ти в рай,

Тобі вже буде все байдуже.

Копай окоп, не себе ради,

Копай для братського плеча.

Хай він врятує тих хто з заду.

Прийдуть служити, ось сюди.

* * *

Хотів би я прийти до тебе,
Піти гуляти десь с тобою.
Та перебиті в мене ребра,
І не дружу більше з головою.
Хотів би я, знов відчути,
Твій дотик, дотик тіл.
Прийдеться, все оце забути,
І жити далі мов в вогні.

* * *

Ми не покірні, ви нікчемні,
Ви мріяли нас захопить.
То знайте курви, це даремно,
Козацька в венах кров кипить.

* * *

Вбити тебе не маю сили,
Господь велів всіх вас
Прощать.

Та як пояснити тій дитині,
Що не побачить більше мати.
Та як тебе простити брате,
За те що нечисть натворив.
Ти будеш в пеклі вік страждати,
Без світла жити серед могил.

* * *

Гримить гроза,
І в небі птах,
Що над окопом
Пролітає.

Він бачить в людях
Жах.

Пощади смертний грім
Не знає.

Лунає вибух,
Земля димить.

Лежить розірвання там тіло.
Його він двічі облетить,
А потім візьметься
За діло.

* * *

Петро, хлопчина із села,
Пішов на фронт,
У перший день війни.
Його дівчина, одна,
Залишалась, в момент зими.
Він як герой,
Порвався в бій,
Поліг.
Над мертвою головою,
Майорів холодний сніг.

* * *

Онука, баба хоронила.
Він був улюбленцем її.
Його і бавила й любила,
Пропавав нещасний на війні.

* * *

Жовте поле,
Небо синє.
То була моя
Земля.
Сьогодні ночью
Я загину.
Піду з світу
Сьогодні,
Я.

* * *

Кров моя кипить!
Народ страждає.
Долі вільної, не має.
Він рабом прожив життя,
Був рабом в царів, панів,
Був холопом кріпоснім,
Гнув він спину у поляків,
Москалям клонивсь и ляхам,
Туркам вірністю служив,
Не пізнавши він свободи,
Знову кинувся в уклін.
Марить величчю чужою,
Не шанує батьків дім.

* * *

Мій брат сидить в полоні,
Зв'язку із ним нема.
Сидить в Луганській зоні,
Життя його п'ятьма.
Не знаю що робити,
Та треба брату допомогти.
Йому ще треба жити.
Шляхом своїм йому ще йти.

* * *

Давай запалим брате,
Ми с тобою по одній.
Поговоримо брате,
Закінчився лютий бій.
Ми живі, мій брате.
Ми живі, стоїмо в строю,
Та нажаль мій брате,
Схоронили старшину.

* * *

Пророчою.
Скінчиться війна.
Засяє сонце,
Дітвора всміхнетеся,
І буде мир,
Між нами на літа.
Забудем горе,
Щастя повернеться,
В печальні голови,
І спалені міста.

* * *

Прийде невдовзі час,
І новий цар на трон зійде.
Багряний замок, на світанок,
Країні велич принесе.
Той новий цар, то цар народів,
Що зараз тут ведуть війну.
До нього було справжнє горе,
Народ без нього був в пеклі та аду.
І якщо кажучи вже чесно,
Його чека цей п'єдестал.
Чекати, залишилось ще трохи
Та для початку час настав.

* * *

Кати.

Його убили,
День втратили на це.
Його і різали,
Й палили,
В стегно забили цвях,
В пах ніж всадили,
Що є сили.
Та не помер,
Тоді він ще.
У хід пішли всі інструменти,
Пішла й пила і кип'яток.
Залили очі клей моментом,
А по шкірі струмить ток.

Лиш під вечір їм набридло,
Вони скормили його псам.
Скажіть люди, чи огидно,
Вам служить таким скотам.

* * *

В погребі.
В Херсоні,
Вся сім'я,
в батьківськiм домі,
Була вигнана катом.
Дід, бабуся, батько й мати,
Донька, зять і дiтвора,
Та собака й два кота.
Всiх в пiдвал зiгнали,
Їжi дали на три дня.
Дiти у пiтьмi кричали,
Мерзли страшно, бо зима.
А тодi, вони гранатой,
Щоб замовкла дiтвора.

Ось такі вони солдати,
Русской славной армії.
Як по мені вони гади,
І горіти їм всім в вогні.

* * *

Роздягайся як хочеш жити,
А інакше я уб'ю.
Будиш ти мені служити,
Бо найкращий я в бою.
Я сьогодні вашу нечисть,
З світу божого зігнав.
Трьох фашистів в твоєму домі,
Власноруч я розстріляв.
Роздягайся іди у постіль,
В тебе виходу нема.
Бо в живих я ще залишив,
Твого рідного синка.

* * *

Він підпалив її волосся,
Скажений виродок
Русак.
Вона кричала досі.
В очах других
Був лише жах.

* * *

Країна міст моя країна,
Могутніх воїнів земля.
Велика, сильна Україна,
Вона на світі лиш одна.
Країной міст її назвали,
Варяги й греки не дарма.
Тут люди жили, будували,
Не поселення, міста.

* * *

Летить ворожа куля
В хлопця,
І попадає прямо в ціль
На нього, чекала,
мала доця
Він ніс їй смаколі.
Не буде в дівчинки вже
Тата.
Не буде міцної сім'ї.
Спорожніє їхня хата.
На херсонській тій землі.

* * *

Твій перший бій,
І роль солдата.
Тобі припала до душі,
Ти жінку вбив,
Дитини тата.
Поцупив грошей,
Від душі.
Проник в заможній дім,
Напився.
Гранату кинув в погріб там.
Роздався крик,
І ти розвеселився.

* * *

До дому вдерлись москалі,
Вони зарізали там тата.
Та згвалтували мати,
На очах малих, в сім'ї
А потім їхній дім спалили
Разом із залишком сім'ї,
Ось так. Не пережили.
Ми зустріч з визволителем
Землі.

* * *

Доброволець,
З власної волі.
Першим кинувся
У бій.
Та помітив клятий
Ворог,
Добровольця у
Приціл.

* * *

Просте випробування часом,
На нас послав великий бог.
Здолати бій з великим страхом,
Прийти до нових перемог.

* * *

Орда злочинців,
А не військо.
Безмозга нечисть,
То ганьба.
Вони не вміють
Воювати,
Для цього треба
Мізки мати.
А з цим непевно
Там біда.

* * *

Україна переможе, это ваше победит.

Українці надають вам всім по рожі,

І дай Боже.

Вас це хоч чогось навчить.

* * *

Моя країна моя гордість,
Її народ найліпший люд.
Ніхто ніколи не буде
В змозі,
Його силою прогнать.

* * *

Кривавий бій сьогодні зранку,
Оздобив лютью ворога.
Зі сходом сонця на світанку,
Пішла на нас ота орда.
Стріляли нищили, трощили
Із градів били на убій,
Але ми вистояти сміли,
Щоб не лягати в землю,
В упокій.

* * *

Тернистий шлях,
що обрали народи.
Ідти до волі до свободи,
Боротись вічно з ворогом.
Народ цей переверне гори,
Народ не винесе оков.

* * *

Не маю сил відкрити очі,
І розум мій немов пітьмі
Тобі, кричу я.
Чуєш, Боже.
Дай спокій, ти моїй душі.

* * *

Кров, полум'я та сльози,
Лунає в серці крик душі.
Прийшли вже злі морози,
Країна топиться в пітьмі.
І знову з неба линуть,
На нас ворожі кораблі.

Страждає вільна тут людина,

І матір гірко сльози льє.

Земля тремтить від вибуху

Тротила.

На сході знищують міста,

Кривавий танок йде планетою,

Під пісню злого москаля.

Літературно-художнє видання

ЯКОВЛЄВ ІГОР ВАСИЛЬОВИЧ

«ЧОРНИЙ ХРЕСТ»

ЗБІРКА ПОЕЗІЙ

Українською мовою

Формат 60x84/16. Ум. друк арк. 11,63.

Тираж 300 прим. Зам № 423 (86).

Видавництво і друкарня «Астропринт»

65091. м.Одеса. вул. Розумовська, 21

Тел.:(0482) 37-07-95, 37-14-25, 33-07-17, (048)

7-855-855

www.astroprint.odessa.ua

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи

ДК № 1373 від 25.05.2003 р.

